

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เรื่อง หลักเกณฑ์การจ่ายเงินจากกองทุนประกันชีวิตและกองทุนประกันวินาศภัย

สำนักงานเศรษฐกิจการคลังได้มีหนังสือ ส่วนมาก ที่ กค ๑๐๐๘/๖๐๓ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๒ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า ด้วยพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันชีวิต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มีบทบัญญัติที่ว่าด้วยการมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยในการขอรับชำระหนี้จากกองทุนประกันชีวิต (กองทุน) กรณีบริษัทประกันชีวิตล้มละลายหรือถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันชีวิตในมาตรา ๒๖ และมาตรา ๘๕/๕ และเช่นเดียวกันสำหรับพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ในมาตรา ๒๖ และมาตรา ๘๐/๕

สำนักงานเศรษฐกิจการคลังและสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยมีความเห็นไม่ตรงกันในประเด็นข้อกฎหมาย จึงขอหารือเพื่อความชัดเจนในการออกอนุบัญญัติใน ๒ ประเด็น ดังนี้

๑. ตามที่มาตรา ๘๕/๕ แห่งพระราชบัญญัติประกันชีวิตฯ และมาตรา ๘๐/๕ แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัยฯ บัญญัติว่า “ในกรณีบริษัทล้มละลายหรือถูกเพิกถอนใบอนุญาตและจำนวนเงินที่ได้รับชำระหนี้ตามมาตรา ๒๖ มิใช่เพียงพอ ให้เจ้าหนี้ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยมีสิทธิได้รับชำระหนี้จากกองทุนฯ” สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยเห็นว่า เจ้าหนี้ผู้ทำกรมธรรม์ประกันภัยซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยสามารถยื่นขอรับชำระหนี้ทั้งจำนวนจากกองทุนได้ โดยไม่จำเป็นต้องทราบจำนวนเงินที่เจ้าหนี้จะได้รับชำระหนี้ตามมาตรา ๒๖ เนื่องจากการกำหนดจำนวนหนี้ที่เจ้าหนี้จะได้รับชำระหนี้ตามมาตรา ๒๖ จะต้องรอให้กระบวนการล้มละลายเสร็จสิ้นซึ่งต้องใช้เวลายาวนานและไม่สามารถเยียวยาความเสียหายของเจ้าหนี้จากการเอาประกันภัยได้อย่างทันทั่วทั้งนี้ เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของการตั้งกองทุน

สำนักงานเศรษฐกิจการคลังขอหารือว่า หากกองทุนจ่ายเงินให้แก่เจ้าหนี้โดยไม่ต้องรอผลการดำเนินการตามมาตรา ๒๖ จะเป็นการขัดต่อมาตรา ๘๕/๕ แห่งพระราชบัญญัติประกันชีวิตฯ และมาตรา ๘๐/๕ แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัยฯ หรือไม่

๒. วงเงินที่กองทุนจ่ายให้กับผู้ทำกรมธรรม์ประกันภัยตามวรรคสองของมาตรา ๘๕/๕ แห่งพระราชบัญญัติประกันชีวิตฯ และวรรคสองของมาตรา ๘๐/๕ แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัยฯ ซึ่งบัญญัติว่า “จำนวนเงินที่เจ้าหนี้แต่ละรายมีสิทธิได้รับชำระหนี้จากกองทุน

เมื่อรวมกับจำนวนเงินที่ได้รับชำระหนี้ตามมาตรา ๒๖ แล้ว ต้องไม่เกินมูลหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัย หากมูลหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยทุกสัญญารวมกันมีจำนวนเกินหนึ่งล้านบาท ก็ให้มีสิทธิได้รับชำระหนี้เพียงหนึ่งล้านบาท”

สำนักงานเศรษฐกิจการคลังขอหาหรือว่า หากบริษัทประกันภัยล้มละลายหรือถูกเพิกถอนใบอนุญาตมากกว่าหนึ่งแห่ง เจ้าหนี้แต่ละรายมีสิทธิได้รับชำระหนี้จากกองทุนในมูลหนี้ของลูกหนี้แต่ละรายที่เกิดจากการเอาประกันภัยทุกสัญญารวมกันไม่เกินหนึ่งล้านบาท หรือแต่ละบริษัทไม่เกินหนึ่งล้านบาท

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) ได้พิจารณาข้อหาหรือของสำนักงานเศรษฐกิจการคลัง โดยมีผู้แทนกระทรวงการคลัง (สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง) และผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว มีความเห็นดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง เห็นว่า พระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. ๒๕๓๕ และพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้กำหนดมาตรการคุ้มครองแก่เจ้าหนี้ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยในกรณีที่บริษัทประกันชีวิตหรือบริษัทประกันวินาศภัยล้มละลาย กล่าวคือ มาตรา ๒๖^๒ แห่งพระราชบัญญัติประกันชีวิตฯ และมาตรา ๒๖^๓ แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัยฯ กำหนดให้เจ้าหนี้ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยมีบุริมสิทธิพิเศษเหนือหลักทรัพย์ประกัน^๔ และเงินสำรอง^๕ ที่บริษัทประกันชีวิตหรือ

^๒มาตรา ๒๖ หลักทรัพย์ประกันที่บริษัทวางไว้ตามมาตรา ๒๐ และเงินสำรองตามมาตรา ๒๓ ที่บริษัทวางไว้กับนายทะเบียนตามมาตรา ๒๔ ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี ทั้งนี้ ตลอดเวลาที่บริษัทยังมีได้เลิกกัน

ในกรณีที่บริษัทเลิกกัน ให้เจ้าหนี้ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัย มีบุริมสิทธิพิเศษเหนือทรัพย์สินที่วางเป็นหลักทรัพย์ประกันตามมาตรา ๒๐ และเงินสำรองตามมาตรา ๒๓ ที่วางไว้กับนายทะเบียนตามมาตรา ๒๔ และมีสิทธิได้รับชำระหนี้จากทรัพย์สินดังกล่าวก่อนเจ้าหนี้อื่นที่มีบุริมสิทธิพิเศษอื่น

ในกรณีที่บริษัทล้มละลาย ให้เจ้าหนี้ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยมีบุริมสิทธิพิเศษเหนือทรัพย์สินที่วางเป็นหลักทรัพย์ประกันตามมาตรา ๒๐ และเงินสำรองตามมาตรา ๒๓ ที่วางไว้กับนายทะเบียนตามมาตรา ๒๔ มีสิทธิได้รับชำระหนี้จากทรัพย์สินดังกล่าวอย่างเดียวกันกับเจ้าหนี้อื่นที่มีประกันตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลาย

ทรัพย์สินของบริษัทนอกจากหลักทรัพย์ประกันตามมาตรา ๒๐ และเงินสำรองตามมาตรา ๒๓ ที่วางไว้กับนายทะเบียนตามมาตรา ๒๔ ให้เจ้าหนี้ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยมีสิทธิได้รับชำระหนี้เป็นอย่างเดียวกันกับผู้ทรงบุริมสิทธิในมูลค่าภาษีอากรตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

^๓มาตรา ๒๖ หลักทรัพย์ประกันที่บริษัทวางไว้ตามมาตรา ๑๙ และเงินสำรองตามมาตรา ๒๓ ที่บริษัทวางไว้กับนายทะเบียนตามมาตรา ๒๔ ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี ทั้งนี้ ตลอดเวลาที่บริษัทยังมีได้เลิกกัน

ในกรณีที่บริษัทเลิกกัน ให้เจ้าหนี้ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยมีบุริมสิทธิพิเศษเหนือทรัพย์สินที่วางเป็นหลักทรัพย์ประกันตามมาตรา ๑๙ และเงินสำรองตามมาตรา ๒๓ (๑)

บริษัทประกันวินาศภัยวางไว้กับนายทะเบียน โดยมีสิทธิได้รับชำระหนี้จากทรัพย์สินดังกล่าวอย่างเดียวกันกับเจ้าหนี้มีประกันตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลาย นอกจากนี้ ในกรณีที่จำนวนเงินที่เจ้าหนี้ ได้รับชำระหนี้ยังไม่เพียงพอกับจำนวนหนี้ มาตรา ๘๕/๕^๖ แห่งพระราชบัญญัติประกัน

ที่วางไว้กับนายทะเบียนตามมาตรา ๒๔ และมีสิทธิได้รับชำระหนี้จากทรัพย์สินดังกล่าวก่อนเจ้าหนี้บุริมสิทธิพิเศษอื่น

ในกรณีที่บริษัทล้มละลาย ให้เจ้าหนี้ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยมีบุริมสิทธิพิเศษเหนือทรัพย์สินที่วางเป็นหลักทรัพย์ประกันตามมาตรา ๑๙ และเงินสำรองตามมาตรา ๒๓ (๑) ที่วางไว้กับนายทะเบียนตามมาตรา ๒๔ มีสิทธิได้รับชำระหนี้จากทรัพย์สินดังกล่าวอย่างเดียวกันกับเจ้าหนี้มีประกันตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลาย

ทรัพย์สินของบริษัทนอกจากหลักทรัพย์ประกันตามมาตรา ๑๙ และเงินสำรองตามมาตรา ๒๓ (๑) ที่วางไว้กับนายทะเบียนตามมาตรา ๒๔ ให้เจ้าหนี้ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยมีสิทธิได้รับชำระหนี้เป็นอย่างเดียวกันกับผู้ทรงบุริมสิทธิในมูลค่าภาษีอากรตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

“พระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ.๒๕๓๕

มาตรา ๒๐ บริษัทต้องมีหลักทรัพย์ของบริษัทวางไว้กับนายทะเบียนเป็นหลักทรัพย์ประกันมีมูลค่าตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

หลักทรัพย์ของบริษัทที่ต้องวางไว้กับนายทะเบียนจะเป็นเงินสด พันธบัตรรัฐบาลไทย หรือทรัพย์สินอย่างอื่นตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดก็ได้

บริษัทอาจขอเปลี่ยนแปลงหลักทรัพย์ประกันที่วางไว้ได้ ทั้งนี้ ภายใต้บังคับวรรคหนึ่งและวรรคสอง

พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ.๒๕๓๕

มาตรา ๑๙ บริษัทต้องมีหลักทรัพย์ของบริษัทวางไว้กับนายทะเบียนเป็นหลักทรัพย์ประกันตามประเภทของการประกันภัย

การกำหนดประเภทของการประกันภัยและมูลค่าของหลักทรัพย์ที่วางไว้กับนายทะเบียนตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

หลักทรัพย์ของบริษัทที่ต้องวางไว้กับนายทะเบียนจะเป็นเงินสด พันธบัตรรัฐบาลไทย หรือทรัพย์สินอย่างอื่นตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดก็ได้

บริษัทอาจขอเปลี่ยนแปลงหลักทรัพย์ประกันที่วางไว้ได้ ทั้งนี้ ภายใต้บังคับวรรคสองและวรรคสาม

“พระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ.๒๕๓๕

มาตรา ๒๓ ให้บริษัทจัดสรรเบี้ยประกันภัยไว้เป็นเงินสำรองประกันภัยสำหรับกรมธรรม์ประกันภัยที่ยังมีความผูกพันอยู่ และเงินสำรองอื่นตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

เงินสำรองตามวรรคหนึ่งจะเป็นเงินสด พันธบัตรรัฐบาลไทย หรือทรัพย์สินอย่างอื่นก็ได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และสัดส่วนที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ.๒๕๓๕

มาตรา ๒๓ ให้บริษัทจัดสรรเงินสำรองดังต่อไปนี้

(๑) เงินสำรองสำหรับเบี้ยประกันภัยที่ยังไม่ตกเป็นรายได้ของบริษัท

(๒) เงินสำรองสำหรับค่าสินไหมทดแทน และ

(๓) เงินสำรองเพื่อการอื่นตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ชีวิต พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันชีวิต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ และมาตรา ๘๐/๕^๗ แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้กำหนดให้เจ้าหนี้ มีสิทธิได้รับชำระหนี้จากกองทุนประกันชีวิตหรือกองทุนประกันวินาศภัยได้อีกแต่ไม่เกินหนึ่งล้านบาทเมื่อรวมกับจำนวนเงินที่ได้รับชำระหนี้ข้างต้นแล้ว

กรณีตามข้อหาหรือ การดำเนินการเพื่อขอรับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัย ในกรณีที่บริษัทประกันชีวิตหรือบริษัทประกันวินาศภัยล้มละลาย จึงต้องดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้คือ เจ้าหนี้ จะต้องยื่นขอรับชำระหนี้จากทรัพย์สินของบริษัทประกันชีวิตหรือบริษัทประกันวินาศภัยลูกหนี้ตามกระบวนการที่กำหนดในพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ เสียก่อน หากจำนวนเงินที่ได้รับไม่เพียงพอกับจำนวนหนี้ เจ้าหนี้ จึงจะมีสิทธิได้รับชำระหนี้ในส่วนที่ยังขาดอยู่จากกองทุนประกันชีวิตหรือกองทุนประกันวินาศภัย ซึ่งเป็นไปตามนัยมาตรา ๘๕/๕ แห่งพระราชบัญญัติประกันชีวิตฯ และมาตรา ๘๐/๕ แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัยฯ แต่หากกองทุนฯ จ่ายเงินให้แก่เจ้าหนี้ฯ ไปก่อนโดยไม่รอผลการดำเนินการตามกระบวนการล้มละลาย นอกจากจะไม่เป็นการดำเนินการตามขั้นตอนข้างต้นแล้ว ยังทำให้กองทุนฯ มีฐานะเสมือนเป็นลูกหนี้เนื่องจากเจ้าหนี้ฯ สามารถใช้สิทธิเรียกร้องแก่กองทุนฯ ได้ทันทีโดยไม่ได้บังคับชำระหนี้กับลูกหนี้ที่แท้จริง ซึ่งไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกองทุนฯ ในการให้ความช่วยเหลือแก่เจ้าหนี้ฯ ตามที่กำหนดในมาตรา ๘๔^๘ และมาตรา ๘๕/๒^๙ แห่งพระราชบัญญัติประกันชีวิต

เงินสำรองตามวรรคหนึ่งจะเป็นเงินสด พันธบัตรรัฐบาลไทย หรือทรัพย์สินอย่างอื่นก็ได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และสัดส่วนที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

๗มาตรา ๘๕/๕ ในกรณีบริษัทล้มละลายหรือถูกเพิกถอนใบอนุญาตและจำนวนเงินที่ได้รับชำระหนี้ตามมาตรา ๒๖ มิได้เพียงพอ ให้เจ้าหนี้ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยมีสิทธิได้รับชำระหนี้จากกองทุน

จำนวนเงินที่เจ้าหนี้แต่ละรายมีสิทธิได้รับชำระหนี้จากกองทุน เมื่อรวมกับจำนวนเงินที่ได้รับชำระหนี้ตามมาตรา ๒๖ แล้ว ต้องไม่เกินมูลหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัย หากมูลหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยทุกสัญญารวมกันมีจำนวนเกินหนึ่งล้านบาท ก็ให้มีสิทธิได้รับชำระหนี้เพียงหนึ่งล้านบาท

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการจ่ายเงิน และมูลหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยตามวรรคสอง ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

๘มาตรา ๘๐/๕ ในกรณีบริษัทล้มละลายหรือถูกเพิกถอนใบอนุญาตและจำนวนเงินที่ได้รับชำระหนี้ตามมาตรา ๒๖ มิได้เพียงพอ ให้เจ้าหนี้ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยมีสิทธิได้รับชำระหนี้จากกองทุน

จำนวนเงินที่เจ้าหนี้แต่ละรายมีสิทธิได้รับชำระหนี้จากกองทุน เมื่อรวมกับจำนวนเงินที่ได้รับชำระหนี้ตามมาตรา ๒๖ แล้ว ต้องไม่เกินมูลหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัย หากมูลหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยทุกสัญญารวมกันมีจำนวนเกินหนึ่งล้านบาท ก็ให้มีสิทธิได้รับชำระหนี้เพียงหนึ่งล้านบาท

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการจ่ายเงิน และมูลหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยตามวรรคสอง ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

๙มาตรา ๘๔ ให้จัดตั้งกองทุนขึ้นเรียกว่า “กองทุนประกันชีวิต” มีฐานะเป็นนิติบุคคลมีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองเจ้าหนี้ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัย ในกรณีบริษัทล้มละลาย

พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันชีวิต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ และ มาตรา ๗๙^{๑๐} และมาตรา ๘๐/๒^{๑๑} แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

ประเด็นที่สอง เห็นว่า มาตรา ๘๕/๕ วรรคสอง^{๑๒} แห่งพระราชบัญญัติประกันชีวิตฯ และมาตรา ๘๐/๕ วรรคสอง^{๑๓} แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัยฯ ได้กำหนดวงเงินที่เจ้าหนี้ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยจะได้รับชำระหนี้จากกองทุนประกันชีวิตและกองทุนประกันวินาศภัย ซึ่งเมื่อรวมกับจำนวนเงินที่เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้ตามมาตรา ๒๖ แล้ว ต้องไม่เกินมูลหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยโดยจำกัดไว้ไม่เกินหนึ่งล้านบาท เมื่อเงินที่ได้รับชำระหนี้ตามมาตรา ๒๖ ได้มาจากหลักทรัพย์ประกันและเงินสำรองของบริษัทประกันชีวิตหรือบริษัทประกันวินาศภัยแต่ละรายวางไว้กับนายทะเบียน ตลอดจนทรัพย์สินอื่นของบริษัทนั้น ย่อมแสดงว่า วงเงินดังกล่าวเป็นวงเงินสำหรับเจ้าหนี้ แต่ละรายของบริษัทประกันชีวิตหรือบริษัทประกันวินาศภัยแต่ละแห่ง ดังนั้น ในกรณีที่เจ้าหนี้ได้เอาประกันภัยไว้กับบริษัทประกันชีวิตหรือบริษัทประกันวินาศภัยมากกว่าหนึ่งแห่งและบริษัทเหล่านั้นล้มละลายหรือถูกเพิกถอน

หรือถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันชีวิต และเพื่อพัฒนาธุรกิจประกันชีวิตให้มีความมั่นคงและเสถียรภาพ

ฯลฯ

ฯลฯ

“มาตรา ๘๕/๒ เงินกองทุนให้ใช้จ่ายเพื่อกิจการ ดังต่อไปนี้

(๑) ให้ความช่วยเหลือเจ้าหนี้ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยในกรณีบริษัทล้มละลายหรือถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันชีวิต

(๒) เป็นค่าใช้จ่ายในการพัฒนาธุรกิจประกันชีวิตให้มีความมั่นคงและเสถียรภาพ ทั้งนี้ ไม่เกินวงเงินที่ได้รับตามมาตรา ๘๕ (๑) และ (๒)

(๓) เป็นค่าใช้จ่ายในการบริหารกองทุน และค่าใช้จ่ายอื่นที่เกี่ยวกับหรือเกี่ยวเนื่องกับการจัดการของกองทุน ทั้งนี้ ไม่เกินอัตราที่คณะกรรมการบริหารกองทุนกำหนด

^{๑๐}มาตรา ๗๙ ให้จัดตั้งกองทุนขึ้นเรียกว่า “กองทุนประกันวินาศภัย” มีฐานะเป็นนิติบุคคลมีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองเจ้าหนี้ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยในกรณีบริษัทล้มละลายหรือถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย และเพื่อพัฒนาธุรกิจประกันวินาศภัยให้มีความมั่นคงและเสถียรภาพ

ฯลฯ

ฯลฯ

^{๑๑}มาตรา ๘๐/๒ เงินกองทุนให้ใช้จ่ายเพื่อกิจการ ดังต่อไปนี้

(๑) ให้ความช่วยเหลือเจ้าหนี้ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยในกรณีบริษัทล้มละลายหรือถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย

(๒) เป็นค่าใช้จ่ายในการพัฒนาธุรกิจประกันวินาศภัยให้มีความมั่นคงและเสถียรภาพ ทั้งนี้ ไม่เกินวงเงินที่ได้รับตามมาตรา ๘๐ (๑) และ (๒)

(๓) เป็นค่าใช้จ่ายในการบริหารกองทุน และค่าใช้จ่ายอื่นที่เกี่ยวกับหรือเกี่ยวเนื่องกับการจัดการของกองทุน ทั้งนี้ ไม่เกินอัตราที่คณะกรรมการบริหารกองทุนกำหนด

^{๑๒}โปรดดูเชิงอรรถที่ ๕, ข้างต้น

^{๑๓}โปรดดูเชิงอรรถที่ ๖, ข้างต้น

ใบอนุญาต จำนวนเงินที่เจ้าหนี้ฯ แต่ละรายมีสิทธิได้รับชำระจากกองทุนฯ จึงไม่เกินวงเงินหนึ่งล้านบาทต่อมูลหนี้ที่ตนเอาประกันภัยไว้กับบริษัทฯ แต่ละแห่ง

(ลงชื่อ) พรทิพย์ จาละ

(คุณพรทิพย์ จาละ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พฤษภาคม ๒๕๕๒